

Litet mer om landsmännen i Northwood

Med skog och backar samt en mycket kuperad terräng gör sagda settlement verkligen skäl för sitt nordanlandsklingande namn, var till det "döptes" på förslag av en svensk.

FÖR S.C.T. AV REIMAR REMIDAV

Som jag avslutade min artikel förliden vecka med familjen Rask, så att säga en gren av den väldiga Helena Hanson släkten, fortsätter jag nu med ytterligare några medlemmar av nämnda släkt.

Olof Omgren, son till Helena Hanson, är född 1861 i Offerdal samt gifte sig 1885 med Karin Jönsson. Under treton år tillhörde han färdigarna, där han slutade som korporal, samt ägnade sig dessutom åt jordbruks- och skogsarbete. Fastän 41 år gammal, besökt han sig 1902 för att prova lyckan i Canada samt anlände samma år till Percival samt arbetade några år för järnvägen och 1906 tog han hemstead i Dubuc, där han stannade till 1911. Då han såg att hemsteadet inte var det han ville, sålde han det och flyttade till Northwood, där han 1913 köpte en kvarts sektion land i Northwood.

Som gör mannen — i dumsnuttars tycke. År 1906 tog han "sax och vax och nål och tråd" samt styrde kossan mot Canada, där han hamnade i Percival. Efter att han använt sin nål där ett år slog han sig ner i Broadview, varefter han stannade i tre år. År 1909 besökte han sig för att bli farmare samt köpte sig 3 kvartsektioner land i Northwood, som han dock efter fem år ansåg sig nödsakad lämna tillbaka. Han uppgav likväl ej hoppet om att förbliva farmare utan arrenderade mellan 1905-08 land, och sistnämnda år köpte han för andra gången land, som han fortfarande brukar, och som nu består av tre kvartsektioner.

Johnson har, som ovan nämnts, ej allena förlorat sin hustru, utan en dotter, Mrs Brita Anderson, vilken avled 1919. Han har dock sex söner,

ewan, Alberta och British Columbia. Den 7 februari 1916 tog han värvning i canadiska armén samt utnämndes därifrån i maj 1919. På hösten 1916 anlände han till Frankrike och fick tillsammans med andra canadiska soldaterna vara med om de värsta striderna samt blev både skadad och gasad. Vidare tillhörde han ett slag okupationsstrupperna i Tyskland samt tjänade sig upp till sergeant. Han tillhörde det regemente, som är känt under namnet "The Black Devils", och svarar för det uttryck, d. v. s. han har korpsvarv här och mörk anskitlaggning. Efter utmönstringen från armén var han i ett och ett halft år handelsresande, och 1920 tog han 350 acres land under "returned soldiers' settlement". Han brukar nu som bäst detta land och har byggt sig ett hus.

Hans gode vän John Gabriel, alias Ludde, och dennes broder har sitt land bevidd hans samt hjälpa varandra. Då jag besökte dem, träffade jag Ludde och Leander hemma, och som jag kom mitt i middagstiden, blev jag bjuden på mat, och det smakade bra. Hungrig var jag och det var en häst. Ludde såg nästan bedrövat ut, när han såg den enda stora farska potatisen.

Northwood, där han köpt sig en kvarts sektion land. Makarna ha en dotter och två söner.

Bland alla dessa jämtlänningar finns det också en böhusslänning, nämligen Nat. Johnston, som är född 1888 i Lunde Herrestad. Sedan han var sju år gammal, har han arbetat hos andra länningar och rest till Canada, arbetade han ett år i Norge på en mejerifarm. Till Canada och Ottawa kom han 1907 och 1909 för han via Winnipeg till North Dakota och därifrån tillbaka till Winnipeg. Under sex år arbetade han inom hotellbranschen i Broadview och vidare har han i detta land ägnat sig åt mejerierörelse samt farming. Under tiden 1916-17 var han anställd av Swift Co. i Winnipeg som "checker". Han äger nu en kvarts sektion land i Northwood, på vilken han de tre sista åren planterat 2,000 fröer. Han äger tomt i Winnipeg, Moose Jaw m. fl. platser. I våras hade han den outen, att hus och bostad brann. Johnston är en intresserad kyrkmänniska samt höll en tid söndagsskola och är nu trustee inom luth. församlingen. Vidare tillhörde han ett år den canadiska armén.

I utkanten av kolonien leva en hällsinge och en dalmass. Hällsingan är John Hallberg, som föddes 1884 i Björkåker. Han arbetade i stångjärnsmedla samt vid en träspåfabrik i Näsveken, tills han 1912 emigrerade till Canada och Fusilier, Sask., där han tog hemstead, som han 1920 utarrenderade samt för till Stockholm, varefter han i sin tur arrenderade en farm. År 1923 köpte han en kvarts sektion land i Northwood samt arrenderar tillsammans med dalmassen Meyer en halv sektion regeringsland. Axel Meyer är född 1888 i Sefnäs samt var hemma skogsarbetare. Han emigrerade 1907 samt slog sig först ner i Dubuc som farmarbetare. Till Stockholm flyttade han 1916 och köpte där en kvarts sektion, som han sålde 1920. Han begav sig då till Waldron, där han köpte en halv sektion, som han dock måste ge tillbaka. Under 1922 arbetade han som snickare i South Dakota och på hösten samma år återvände han till Stockholm och på våren köpte han en kvarts sektion i Northwood.

Meyer gifte sig 1917 med änkan Anna Jutterström och har med henne två barn. Hans broder Åke Johan och Werner Meyer i Stockholm och hans mor bor i Sverige.

Det har aldrig varit någon vidare svensk föreningsverksamhet i Northwood, men så är kolonien endast cirka tio år gammal. För cirka fem år sedan startades likväl en ungdomens förening, vars ändamål är att samla in pengar till en svensk samlingslokal eller "hall", som det här heter. Det finnes närmare 200 i kassan, men arbetet har legat nere den sista tiden. Dessutom tillhörde en del av svenskarna här luth. församlingen i Percival, vilket nämnts i en föregående artikel.

Northwood tillhör Elzeap omkring 65 procent kultiverat. Det finnes dock ganska mycket vakant land till salu för mellan 815 till 1300 per acre. Northwood har ett gott och fruktbart land som kräver flera armar och kraftiga viljor. Liksom de tre andra kolonier runt Round Lake är landet starkt kuperat samt ganska skogrikt, vad som norrlänningar trivas där mycket bra, då naturen starkt påminner om hemlandet.

Södra Sverige.

En spritkund på makrillgarnet fick natten till den 5 juli en garbnär från Strömstadstrakten. Vid ankometen till Strömstad på morgonen tog emellertid tullen den ovanliga fångsten om hand, men båten folk hade dock hunnit att försätta sig i ett ganska upprymt tillstånd.

Rusiskt sedlighetsbrott. För brott mot 18 kap. 1 par. strafflagen häktades nyligen jordbruksarbetaren Sture Petersson från Arby utanför Kalmars och dennes moder Hanna Andersson från samma församling. Det otillbörliga förhållandet mellan mor och son hade anmälts av Peterssens hustru, som f. n. ligger svårt sjuk. Vid förhör har de båda svärde enstämigt nekade till brottet. Petersson är omkring 30 och modern 60 år gammal. De ha införts till straffängelst i Kalmars i avbiden på rannsakning.

En tvegitfessaffär. Till Kristianstads rådhusrätt hade allmänne åklagaren häromdagens instämt skräddaren E. Persson i Kristianstad för tvegitfess. P. hade 1877 i Billerberg ingått äktenskap med Cecilia Rasmussdatter. Efter tre år hade hustrun lämnat honom. I början av 1900-talet fick svaranden vid besök i Billerberg veta, att hustrun levde, och sökte då erhålla skilsmässa, men därav blev intet. Därefter hade svaranden icke hört av hustrun. Ryktessvis hade han fått veta, att hon var död. 1921 hade han ingått nytt äktenskap i Kristianstad. Detta giftermål tillkom efter uppreppade uppmärksamhet från prästerligt håll, då han förut sammanbott med kvinnan. Vid förlysningen befinns det, att den första hustrun i kyrkoboken stod upptagen som obefintlig, utan anteckning, att hon var död. Anledningen till upptäckten är processer mellan fattigvårdsstyrelserna i Kattarp å ena samt Lunds stad och Kristianstad å andra sidan rörande hemtörst för svarandens första hustru, som fallit fattigvården till last och nu vårdas i Ålderdomshemmet i Kattarp. Målet uppskötts.

Photos 1923 by Ingvar Olsson.

I birst på mer bilder för denna artikel visa vi här en del från Inwood, Man. Överst till vänster: norsken J. Linds farm; överst till höger: änkan Hansens (dansk) farm; nederst till vänster: svensken Ole Larssons farm; nederst till höger: svensken J. Enströms farm.

av vilka tre äro ättor gifta, nämligen Lars Petter i Edenland och gift 1907 med Anna Anderson, John Edward i Milestone och gift 1909 med Agnes Anderson samt Gillis i British Columbia och gift 1920 med Anna Olson. De öfriga sönerna äro Anders, Olof och John Gabriel, vilka 1922 köpte en halv sektion land, som de nu som bäst hålla på att odla upp, samt Emil Ferdinand, vilken hjälper fadern. John Gabriel är mera känd som Ludde, under vilken signatur han då och då brukar skriva i S. C. T., fast han nu varit tytt på ett tag. Det enda, som bekymrar Ludde, är, att föräldrarna hade så dålig smak att ge honom till Gabriel, till det namnet passar ej alla för honom. Men det är ju ej hans fel. Däremot är det hans egen förtjänst, att han bär namnet Ludde, och för det behövs han i vanliga fall ej skämmas. (Du förstår dig väl på litet skoj, Ludde!)

Så ha vi en norsk jämtlänning, nämligen John Hanson, vilken föddes 1855 i Trondhjemsstrakten, och vilken 1877 flyttade till Jämtland, där han var jordbrukare. Han gifte sig 1882 med Katarina Johnson från Offerdal samt emigrerade 1902 till Canada och Percival, där han tog sig hemstead, vilket han sålde 1910. Han tog familjen med sig och reste samma år till Jämtland, där han stannade i fyra år och ägnade sig åt jordbruk. Men 1914 fick resluten åter makt med honom, och han styrde åter kossan till Canada, där han i Northwood köpte sig en kvarts sektion land, som han ännu brukar. Familjen har tre döttrar, av vilka en är bosatt i Sverige och de 2 andra äro Mrs Per Persson i Northwood samt Mrs Carl Larsson i Whitewood, samt två söner, nämligen John Johnson i Whitewood samt Carl Johnson, som är hemma och hjälper fadern. En son omkom 1917 genom en olycka. Han höll nämligen på att 13 mil trighet med Whitewood borra en brunn, då han träffade på gas, som överkom honom. Den son, som är hemma, nämligen Carl, är en styv dragspelare och ägare till ett dragspel, som fadern köpte i Sverige och gav 870 kronor för.

De två bröderna C. J. Carlson och Leander Carlson tillhörde ungarisk-slavet — än så länge. C. J. är född 1887 i Föllinge, där han var jordbrukare samt skogsarbetare. Han emigrerade 1910 till Canada och Broadview, samt arbetade det första året för Canadian Pacific järnvägen. Sedan arbetade han som snickare i Regina under 2 år, och 1912 köpte han sig i Northwood en kvarts sektion land, som han dock började bearbeta först 1919.

Förutom brodern Leander har han sysson i Sverige samt system Mrs W. Berglund i Drumbeller, Alta. Hans fader kom hit 1912 och bör mestadels hos honom. Modern är bosatt i Sverige.

Leander Carlsson föddes i samma socken men ett par år senare eller 1891 samt kom med brodern 1920 till Broadview. Han har arbetat på elvatorer och på järnvägar i Saskatchewan.

Så komma vi till de övriga jämtlänningarna i denna norrländska koloni. En av dem är John Johnson, som såg dansen ljus 1884 i Föllinge, där han 1881 gifte sig med Margareta Larson, vilken avled 1917. Hemma i "gamla landet" lärde sig Johnson skräddarens yrke, vad som nog säkert känner till, att bland är det kläderna,

en av dem är John Johnson, som såg dansen ljus 1884 i Föllinge, där han 1881 gifte sig med Margareta Larson, vilken avled 1917. Hemma i "gamla landet" lärde sig Johnson skräddarens yrke, vad som nog säkert känner till, att bland är det kläderna,

Rent att hantera. Säljes av alla Apotekare, Grocerier och Diverseaffärer.

ORDET FRITT

Alla svenska Canada-Tidningens grannar och andra svenskar äro välkomna att yttra sig i denna avdelning. Redaktionen tilldelar sig dock inte ansvar för i denna avdelning uttryckta åsikter. Följande regler äro i emellertid alltid gällande: 1. Skriv endast på ena sidan av papperet och med bläck. 2. Skriv så tydligt och kortfattat som möjligt. 3. Undvik alla uttryck som kallas skärpta.

REDAKTIONEN

Från Stockholm, Sask.

Det har länge varit en tanke inom mig att jag skulle skriva något för våra kära Posten, men så har tiden illat väg, och någon skrivning har ej blivit av förrän nu. De nyhetsmeddelanden, som jag kommer att nämna, äro kanske både nya och gamla. Men jag tror, att vad det beträffar C. P., så hava de ej varit synliga där, åtminstone vad jag kunnat se, men jag, som andra synliga och godliga, kan ju ej se och läsa allt.

Våra landsmän Bergströms äro en iaktlig grupp. Fadern, Erik Bergström, och sönerna Kar, och Artur äro farmare, musikanter, smeder, maskinister och mekaniker, och tyckes vilja följa med tiden nästan, höll jag på att säga, för fort. Således hava de nu skaffat sig en radiofon. Då man fardas förbi deras gård, så synes dessa radiomaster på avstånd. Det är ju en ovanlighet att träffa på en radio station så där långt ute på landet. Men här i Stockholmstrakten, så finns det nu en sådan trådlös telegraf, säkert både till nytta och nöje för ägarne. På samma gård bor såkert Stockholmists äldsta invånare, en kvinna. Hon är kry och rask trots sin höga ålder, vilken är 96 år. Hon heter Sigrid Petersson och är mor till mrs Bergström. Hon har alltså den för 20 år sedan kommit till botten och vistats hos familjen Bergströms, och nu åtnjuter hon stöd, skydd och skötsel på idrens dagar.

Vi hade för en tid sedan besök av red. Reimar Remidav. Hans strävan att få till en kommitté för att få till stånd en midsommarfest vid Round Lake lyckades rätt så bra för honom. En permanent kommitté blev ju också bildad, som i framtiden skall värdas för midsommarfirandet varje år. Det talades även om att kommittén skulle organiseras så, att den på samma gång kunde på i på andra verksamhetsområden, såsom nödhjälps vid sjukdomsfall, med råd och hjälp till ungdomarna svenskar, m. m. Ja, allt detta pekar på att detta hållet och har ju ingenting annat än gott med sig. Om blott kommittén kan bli kraftig nog så den kan komma i aktivt verkan.

Så en annan sak, som ju redan är nämnt i pressen, så skall det arbetas på neutral mark, vilket säkert är det bästa. Bli det klassiska och klassiska, och allt vad som därmed följer, så är det nog bäst att aldrig tänka på något förut, alls, till det blir det vrede och splittring. Nej, låt svenskt vara svenskt och låt oss samlas som svenskar på neutral mark, glömdande allt det övriga, och då skall såkert företaget lyckas. Om den första midsommarfesten, som ju redan har varit, är ingenting att nämna om, annat än att den efter omständigheterna var en succés. Det har ju skrivits om den förut. Vi önska att midsommarfirandet må i fortsättningen bli bättre och bättre till nytta och nöje för svenskarna häromkring. Heder åt den person, som är upphovsmannen för detta rent svenska, på neutral mark, företagna sammanslutning, nämligen red. R. Remidav.

Vi ha under sommarmånaderna haft besök av den långt ifrån välkomna gästen döden. Denna gång tog han med sig en av de yngre bland oss. En ung moder till 3 minderåriga barn, nämligen Mrs Hedvig Elisabet Ekberg, född Söderqvist. Hennes älskade var endast 27 år. Hon dog på General Hospital i Brandon. Begravningen skedde från baptistkyrkan härstädes. Hon tillhörde den lutherska församlingen i Dubuc, men genom det mycket regnadt, som förstört vägar, så sluppe de ej dit. På grund av den tryckande värmen, så förekom den gravningsakten otomhus i skuggan av lövträden. Den var högtidlig och tilltalande. Pastor Mollberg hade hand om det hela. Hans tal var väckande, tröstande och hoppfullt. Förstom den rätt så stora folksamlingen representerades igen Skandia samt Ödelfors. Några vackra sånger sjöngs av godtemplarkören såväl som av de flickor, som brukar sjunga i baptistkyrkan. Men tänk vilka blommor som lades på denna likbår: Kistan riktigt dagnade under bördan av blommor och kransar. Men så var den blivande också en blomma som avklipptes i sin höga färging. Lämmande 3 unga skott efter sig. Någon sade till mig, att det var en ljuvlig och skön tid att dö när blommorna och naturen står i sin högsta färging, och denne hade nog rätt. Att de sörjande hade många vänner som sympatiserade med dem, det kunde man se av de många kransarna och blommorna.

En annan sorglig händelse timade nere vid sjön Round Lake söndagen den 22 juli, då en 20-årig yngling, Joe Drata, drunknade. Han träffade på en obekant fördjupning i sjöbotten, som gjorde att han kom under vattent. Vattendjupet var 5½ fot och han befann sig omkring femtio fot från landet, när han gick till botten. Av forskräckelse lämnade hans kamrater den drunknade åt sitt öde, fast där lär ha funnits både båt och annat tillmål för räddningsförsök, berättas det.

Härmed vill jag låta medfölja några brottstycken ur ett till mig kommit brev från Sverige, från min moster, lärarinnan Albertina Anderson: "Jag har den sorgliga plikten tillkännagiva att min älskade broder, din morbror, Jonas Anton Lindgren, avled hastigt utan föregående sjukdom den 4 juni innevarande år. Han begrovs på midnattsdagen den 24 juni. Han var vid sin död 75 år 7 månader och 18 dagar gammal". — Detta för den avlidne söner och övriga släktingar och vänner här i Canada.

Här följer en annan, som kanske intresserar de Vilhelminabor, som vistas här i landet: "Så vill jag tala om att man i Vilhelmina har börjat reparera den gamla träkyrkan. Tornet är nedrivit ner till klackerna och ett nytt torn skall döftas, sedan skall den målas om både in- och utvändigt. Vågen mellan sakristian och altare skall borttagas och altartavlan förflyttas till gavelvägen, liksom altaret. Sakristian skall byggas ånyo vid sidan om altargaveln. Laktären skall rivas och byggas om och en väldig orgel insätts. Orgeln är redan köpt och betald ur en förut samlat för detta ändamål. Orgelfonden blev ordnad av avlidne kyrkoherde Dahlstedt. Elektrisk uppvärmning och belysning skall ledas in. Sålunda få de gamla lutherskorna endast tjänstgöra som prydnad för dånefer. Detta allt skall vara färdigt till nyåret. Det kommer att bli en ganska dyrbart för den fattiga församlingen, en börda som kommer att hänga med i flera år.

Vilhelmina samhälle håller på att resa sig ur askan. På brandplatsen har redan flera nya och tilldelade hus byggts upp såsom Prästföreläsningens rymliga och vackra lokal tillika med officersbostäder. Tre hotell äro byggda, nämligen hotell Helberg, hotell Näsland och hotell Lappland, m. fl. andra hus, allt för många att här uppräknas. Här avklippes min mosters brev.

Att de främsta kunna bli de samsta även i dessa yttersta dagar, fick jag bevis, när jag läste "Förbundens" av O. H. i "Missionärvännen". Där talar O. H. om att besökande vid konferensen i Dubut voro ute på en aktur och att Förbundets främste voro placerade i en flaggprydd automobil som gick i tuten för andra åkande. Men så till stor skada och ledsnad, sprang ett hjul sönder på den främsta vagnen, och medan hjulet lagades, så fick Förbundets president tillika med de andra sitta på en sten och se på, hur som de övriga åkte förbi, för att bli de främsta vid resans mål. Ja, så går det. Må detta tagas som en varning. Ståta icke för mycket med skilrande flaggprydda vagnar i storhetens och högmodes namn, ty då kan det lätt hända, att de "främsta" bli de sista" redan här nere i jämtland. Stanna av för ett tag och tank t. ex. på Prästarens färd till Gollata, och gör sedan en reflektion.

Under det detta skrives, så har åter ett dödsfall inträffat, i det Mrs Nils Dahl, Stockholm, Sask., avled den 2 augusti. Hon har varit sjuk en följd av år och lidit av kräfta. Hon begravdes vid lutherska kyrkan lördagen den 4 augusti. Eftersom undertecknad på grund av en svår förkyning var förhindrad att närvara på begravningen, så kan ej så mycket sägas därom. Dock har det blivit mycket berättat, att det var mycket folk samlat, särskilt från stationsområdet, ty familjen Dahl har den senare tiden varit bosatta i staden. Mycket blommar lades det även på denna bår, vittnande om saknad och sympati till den i Dubuc, men genom det mycket regnadt, som förstört vägar, så sluppe de ej dit. På grund av den tryckande värmen, så förekom den gravningsakten otomhus i skuggan av lövträden. Den var högtidlig och tilltalande. Pastor Mollberg hade hand om det hela. Hans tal var väckande, tröstande och hoppfullt. Förstom den rätt så stora folksamlingen representerades igen Skandia samt Ödelfors. Några vackra sånger sjöngs av godtemplarkören såväl som av de flickor, som brukar sjunga i baptistkyrkan. Men tänk vilka blommor som lades på denna likbår: Kistan riktigt dagnade under bördan av blommor och kransar. Men så var den blivande också en blomma som avklipptes i sin höga färging. Lämmande 3 unga skott efter sig. Någon sade till mig, att det var en ljuvlig och skön tid att dö när blommorna och naturen står i sin högsta färging, och denne hade nog rätt. Att de sörjande hade många vänner som sympatiserade med dem, det kunde man se av de många kransarna och blommorna.

KING GEORGE HOTEL
KING & ALEXANDER
Rum per dag eller vecka.
BASTA BETJÄNING
ALLT MODERNT
Pris: \$1.00 och \$1.50 per dag.
DET ENDA SKANDINAVISKA
HOTELL I WINNIPEG

TANK PÅ
DR. L. E. LOVEGREN
(Skandinavisk Tandläkare)
Då edra tänder behöva
uppmärksamhet
Smärftfri utdragnag.
Arbetet garanterat.
Svenska talas.
Kontorstid: 8-30 till 5.30.
Hörnet av Main och Market
(Nära City Hall)
Tel. A 8323 Winnipeg, Man.

PATENTER
Trade Marks—Copyrights
Fetherstonhaugh & Co.
Den gamla etablerade firman
36-37 C.P.R. Building.
Hörnet av Portage & Main St.
WINNIPEG
Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firma. Skriv efter upplysningar.

uppföringen större för husets medlemmar. Mrs Dahl fick nog taga många trottssamma steg för andras välbefinnande vid den tiden. Men de vid till gavelvägen, liksom altaret. Sakristian skall byggas ånyo vid sidan om altargaveln. Laktären skall rivas och byggas om och en väldig orgel insätts. Orgeln är redan köpt och betald ur en förut samlat för detta ändamål. Orgelfonden blev ordnad av avlidne kyrkoherde Dahlstedt. Elektrisk uppvärmning och belysning skall ledas in. Sålunda få de gamla lutherskorna endast tjänstgöra som prydnad för dånefer. Detta allt skall vara färdigt till nyåret. Det kommer att bli en ganska dyrbart för den fattiga församlingen, en börda som kommer att hänga med i flera år.

Vilhelmina samhälle håller på att resa sig ur askan. På brandplatsen har redan flera nya och tilldelade hus byggts upp såsom Prästföreläsningens rymliga och vackra lokal tillika med officersbostäder. Tre hotell äro byggda, nämligen hotell Helberg, hotell Näsland och hotell Lappland, m. fl. andra hus, allt för många att här uppräknas. Här avklippes min mosters brev.

Att de främsta kunna bli de samsta även i dessa yttersta dagar, fick jag bevis, när jag läste "Förbundens" av O. H. i "Missionärvännen". Där talar O. H. om att besökande vid konferensen i Dubut voro ute på en aktur och att Förbundets främste voro placerade i en flaggprydd automobil som gick i tuten för andra åkande. Men så till stor skada och ledsnad, sprang ett hjul sönder på den främsta vagnen, och medan hjulet lagades, så fick Förbundets president tillika med de andra sitta på en sten och se på, hur som de övriga åkte förbi, för att bli de främsta vid resans mål. Ja, så går det. Må detta tagas som en varning. Ståta icke för mycket med skilrande flaggprydda vagnar i storhetens och högmodes namn, ty då kan det lätt hända, att de "främsta" bli de sista" redan här nere i jämtland. Stanna av för ett tag och tank t. ex. på Prästarens färd till Gollata, och gör sedan en reflektion.

Under det detta skrives, så har åter ett dödsfall inträffat, i det Mrs Nils Dahl, Stockholm, Sask., avled den 2 augusti. Hon har varit sjuk en följd av år och lidit av kräfta. Hon begravdes vid lutherska kyrkan lördagen den 4 augusti. Eftersom undertecknad på grund av en svår förkyning var förhindrad att närvara på begravningen, så kan ej så mycket sägas därom. Dock har det blivit mycket berättat, att det var mycket folk samlat, särskilt från stationsområdet, ty familjen Dahl har den senare tiden varit bosatta i staden. Mycket blommar lades det även på denna bår, vittnande om saknad och sympati till den i Dubuc, men genom det mycket regnadt, som förstört vägar, så sluppe de ej dit. På grund av den tryckande värmen, så förekom den gravningsakten otomhus i skuggan av lövträden. Den var högtidlig och tilltalande. Pastor Mollberg hade hand om det hela. Hans tal var väckande, tröstande och hoppfullt. Förstom den rätt så stora folksamlingen representerades igen Skandia samt Ödelfors. Några vackra sånger sjöngs av godtemplarkören såväl som av de flickor, som brukar sjunga i baptistkyrkan. Men tänk vilka blommor som lades på denna likbår: Kistan riktigt dagnade under bördan av blommor och kransar. Men så var den blivande också en blomma som avklipptes i sin höga färging. Lämmande 3 unga skott efter sig. Någon sade till mig, att det var en ljuvlig och skön tid att dö när blommorna och naturen står i sin högsta färging, och denne hade nog rätt. Att de sörjande hade många vänner som sympatiserade med dem, det kunde man se av de många kransarna och blommorna.

När som undertecknad ej haft tillfälle att på något vis visa min sympati och deltagande under Mrs Dahls sjukdom och vid begravningen, så har jag velat skriva dessa korta och enkla rader till en minneskrans för Mrs Dahl, som nu vilar under torvan till uppståndelsens morgon. Sov i frid! Måste nu sluta för denna gång. Brevet är redan för långt. Men då man börjar att skriva, så blir det liksom mer och mer att tala om.

Broderliden,
Västbo.

På Grönköpingsbanan. Den resande: — Men snälla lokomotivföraren, var för har han en pikas med sig på loket? Lokföraren: — Det är för de förbaskade pojkar, som jämnt vill hänsa bakpå.

Bart. De gamla fattiga fröknarna Fasansvärd bo tillsammans och söka hålla upp adelskapet. Fröken Fernanda har varit på torget och köpt en gadda. När hon kommer hem, har papperet gått sönder, så att gaddans stjärt är bar. Fröken Eulalia utbrister förlorad: — Fernanda, Fernanda! Har du gått med stjärten bar hel tiden!